

Dag ogsaa finder Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, som udtalte sig paa lignende Maade.

Jeg vilde tro, at man ogsaa ved en Revision af Tjenestemandsoven af 12. September 1919 vilde kunne opnaa Besparelser af lignende Omfang som dem, der i Øjeblikket tilstræbes, og hvad Skæbne nu end det Forslag, som foreligger her til Behandling, maatte faa, saa vil vi fra vor Side sætte megen Pris paa, at der snarest muligt tages et Arbejde op paa at foretage en Revision af Tjenestemandsoven.

Dertil vil Finansministeren formentlig sige, at selv om man skred til en saadan Revision, vilde det jo ikke allerede fra 1. April bringe den Nedgang i Udgifterne, altsaa den Besparelse, som er tilsigtet med dette Lovforslag. Dette er utvivlsom rigtigt. Men jeg skulde dog tro, at hvis man meget hurtigt tog Spørgsmaalet op, og hvis man benyttede sig af det i saa Henseende særdeles sagkyndige Apparat, nemlig Lønningsraadet, som man har til sin Raadighed, saa vilde der kunne komme til at foreligge et Resultat til Rigsdagens Afgørelse, saaledes at i alt Fald en væsentlig Del af disse Besparelser ogsaa vilde kunne komme Statskassen til gode i Finansaaret 1923—24.

Jeg ser meget vel, at der med det Lovforslag, som foreligger her, er forbundet et stort Gode for Tjenestemændene derved, at det Konjunkturtillæg, som man jo ikke havde nogen Sikkerhed for skulde bevares uforandret, nu for Restens Vedkommende fastnes, og at Konjunkturtillæggets Størrelse skal variere med Pristallet.

Jeg tror ogsaa, at det er under Hensyn til, at dette ogsaa fra Tjenestemændenes Side betragtes som et væsentligt Gode for dem, at de har stillet sig forstaaende overfor Finansministeren under de Forhandlinger, der er ført mellem Ministeren og Tjenestemændenes Organisationer. Jeg vil gerne sige, at de har efter min Formening ikke alene stillet sig forstaaende, men de har ogsaa vist Resignation ved, at der fra deres Side foreligger Tilbud om at gaa til en Begrænsning af Konjunkturtillægget, saaledes som det for øvrigt allerede er omtalt af det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen.

Jeg maa maaske, da det ærede Medlem fremdrog meget store Tal med Hensyn til den Indtægtsnedgang, der havde været for Tjenestemændenes Vedkommende, gøre opmærksom paa, at naar man vil fremdrage disse store Tal og vil gøre op, hvor stor den Indtægtsnedgang er, saa maa man

vel skelne mellem den Indtægtsnedgang, som kommer fra Lønningerne, og den Indtægtsnedgang, som kommer paa de særlige Ydelser. Antagelig vil nu dette Lovforslag blive henvist til Behandling i Lønningsudvalget, og det maa saa blive dette Udvalg forbeholdt, om det skulde være muligt at opnaa en Løsning, som baade kan være Tjenestemændene og Samfundet tjenlig; og til et saadant Arbejde tilsiger vi naturligvis fra vor Side ogsaa vor beredvillige Medvirkning.

Angaaende Skellet imellem Tillægenes Størrelse til Forsørgere og Ikke-Forsørgere er det blevet sagt, at Indførelse af et saadant Skel ikke skulde blive Tjenestemændene paatvunget, at det ikke skulde blive gennemført, medmindre Tjenestemændene gav deres Samtykke dertil. Hvis dette er rigtigt — det siges endda, at der skal foreligge et formelt Løfte i saa Henseende fra den højtærede Finansminister —, mener jeg, at om man end kan have nogen Sympati for den Tanke at yde Forsørgerne noget mere end de Tjenestemænd, der ikke har Forsørgerpligt, vil det være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at gennemføre det, saa længe ikke Tjenestemændene selv giver deres Minde dertil.

Det er en overmaade vanskelig Opgave, der her er stillet os af den højtærede Finansminister; men jeg vil dog tro, at den ikke er ganske haabløs. Jeg vil dog tilføje, at jeg er ganske klar over, at den langt overvejende Del af den Besparelse for Statskassen, som søges opnaaet gennem dette Lovforslag, ikke vil kunne naas ad den Vej, som Lovforslaget anviser. Der blev af det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen sagt, at jeg paa Foranledning af nogle Udtalelser, som den højtærede Finansminister havde fremsat den 26. November 1920, havde udtalt min store Glæde over disse Udtalelser. Og det er rigtigt; thi det forekom mig, at de Udtalelser den Gang var særdeles velbegrundede. Jeg kan ikke sige, at jeg føler den samme Glæde i Dag, saaledes som den højtærede Finansministers Stilling overfor Tjenestemændene viser sig gennem det foreliggende Lovforslag. I een Henseende vil jeg dog ogsaa i Dag udtale min Paaskønnelse af den højtærede Finansministers Stilling, idet Finansministeren, forinden dette Lovforslag blev fremsat, har indledet Forhandlinger med Organisationerne og har søgt gennem disse Forhandlinger at komme til Forstaaelse. Jeg beklager, at det ikke er lykkedes. Om det nu skal lykkes for Rigsdagen gennem et af Folketinget nedsat Udvalg, ved jeg ikke;